

ע"פ 1210/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1210/19

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 10.1.2019 בתפ"ח 26996-05-17 (כב'
השופטים א' דראל, ע' זינגר וח' מאק-קלמנוביץ)

בשם המערער: עו"ד אשכנזי עופר; עו"ד מיכל גורן

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

פסק-דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

מונח בפנינו ערעור על חומרת עונש מאסר בפועל (7 שנים) שנגזר על המערער עקב הרשעתו בביצוע עבירת
מין כלפי בנו, בהיותו בן 11. הערעור הוגש גם נגד הכרעת הדין במסגרתה הורשע המערער לאחר שמיעת ראיות
בעבירת מעשה סדום לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות של סעיף 347(ב) לחוק העונשין, וגם

עמוד 1

נגד גזר הדין. ברם, לאחר שמיעת טענות הצדדים ונוכח קביעותיו העובדתיות המנומקות של בית המשפט המחוזי בירושלים (תפ"ח 26996-05-17, כב' השופטים א' דראל, ע' זינגרוח' מאק-קלמנוביץ), הודיע הסניגור, לאחר שנועץ במרשו, כי הוא חוזר בו מן הערעור על הכרעת הדין.

1. סיפור המעשה הוא כי באחד הימים בקיץ 2015, המערער ובנו הקטין יליד 2004, שהו יחד בביתם. בשעות הערב, המערער קרא לקטין לחדרו, הפשיט אותו מבגדיו התחתונים והפשיל את בגדיו התחתונים שלו גם כן. או אז, הרים את חולצת המתלונן והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן בכוח. המערער חזר על פעולת החדירה עד שחדל ויצא את החדר. המערער נידון גם למאסר מותנה ופיצוי על סך 30,000 ש"ח.

בערעורו על העונש הדגיש הסניגור כי עונש מאסר בפועל בן 7 שנים חמור יתר על המידה, בהינתן שמדובר באירוע בודד. עוד צוין כי למעט מקרה אחד המערער נעדר הרשעות קודמות. לטענתו, הקטין נפגע ללא קשר לאירוע מושא כתב האישום ולכן קשה לדעת באיזו מידה הפגיעה שהסב לו המערער היא הגורם למצבו הנפשי כיום, כפי שעולה מתסקיר נפגע העבירה. אחרון, הודגשו נסיבות החיים הקשות של המערער.

2. אכן, יש משקל למספר המקרים שבהם בוצעה העבירה, אך נתון זה אינו בגדר מפתח יחיד לבחינת העונש הראוי וההולם. נסיבות ביצוע העבירה חמורות. מדובר באב שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של בנו בן ה-11 יותר מפעם אחת באותו האירוע. לא בכדי המחוקק החמיר את העונש המרבי שניתן לגזור על הנאשם במקרה שבו הוא מבצע את מזימתו כלפי קרוב משפחה. עמדת המחוקק בעלת היגיון הן מבחינת שיקולי הרתעה, שהרי קל יותר לבצע עבירות בתוך הבית בו אדם מתגורר יחד עם הקטין-הקורבן, והן מתוך ההנחה כי הנזק הנפשי שנגרם לקטין כתוצאה מביצוע עבירות מין על ידי אביו רב יותר. הבית, שאמור להיות המקום הכי בטוח עבור הילד, הופך לגיהנום ולזירה המפחידה מכל.

ברי כי נסיבות חייו של הקטין ללא קשר לאירוע עליו נסוב הערעור, קשות הן. הוא התייתם מאמו בגיל צעיר. אמו החורגת הורשעה בביצוע עבירה של התעללותבבטין, תקיפת קטין וגרימת חבלה על ידי אחראי כלפי המתלונן ואחיו. המדובר היה באלימות קשה. ברם, דווקא מי שאמור להכיר טוב נסיבות אלה ואת השלכותיהן על המתלונן הוא אביו של המערער, אשר יודע עד כמה בנו תלוי בו בנסיבות המתוארות. במקרה שבו הורשעה אמו החורגת של המתלונן, המערער אף הורשע בעצמו בעבירת תקיפהוהפרת חובת דיווח על ידי אחראי על הקטין ונידון למאסר של שלושה חודשים ויום. ניתן לטעון כי הרקע לביצוע עבירה זו אינו עומד ביחס מידתי לעומת העבירה הנידונה, שהינה עבירה מסוג אחר, אך התיאור האמור מקשה על הטענה לפיה חווית החיים הקשים של המתלונן מהווה נימוק לקולא. במובנים רבים, ההפך הוא הנכון.

3. למרות שהמערער לא עמד על הערעור בעניין הכרעת הדין, יוזכר כי הוא בחר לנהל משפט, לרבות העדת הקטין. חרף העובדה כי נתון זה לא פועל נגד המערער, אשר רשאי לעמוד על חפותו, הוא אינו יכול ליהנות מהודאה בעובדות ומניעת החוויה הקשה של המתלונן אשר נדרש להעיד נגד אביו בבית המשפט. אכן יש נימוקים לקולא, כגון היעדר עברו הפלילי למעט המקרה המתואר. אך דומה כי בית המשפט המחוזי נתן דעתו גם לכך.

סיכומי של דבר: למרות שהעונש אינו קל, ואף אם ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת, לא מצאנו כי עונש המאסר חמור במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. פסק הדין מוסבר היטב ומתייחס לשיקולים הרלוונטיים.

4. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה באלול התשפ"א (2.9.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ה מ ש נ ה ל נ ש י א ה
